

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 167/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Zbojom, Kuzmányho 4, Martin, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 26/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Ro 126/2013) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 26/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Ro 126/2013; ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 22. mája 2013, resp. 22. októbra 2013, na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 6 300 € s prísl. Okresný súd vydal 19. novembra 2013 platobný rozkaz, proti ktorému podal odporca odpor 30. januára 2014. Od 21. februára 2014 okresný súd vo veci samej nekonal, preto sa sťažovateľka 11. novembra 2014 obrátila na predsedníčku okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné prieťahy, ktorá uznala prieťah v konaní len v období od 12. júna 2014 do 19. novembra 2014.

3. Sťažovateľka sa s vyjadrením predsedníčky okresného súdu z 9. decembra 2014 nestotožňuje a tvrdí, že konanie je poznačené prieťahmi už v období od 21. februára 2014, keď okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie sťažovateľky k odporu, a ani po vybavení jej sťažnosti v decembri 2014 okresný súd nekoná viac ako tri mesiace a neurčil ešte ani termín pojednávania.

4. Sťažovateľka sa na základe tohto skutkového stavu v petite sťažnosti domáha, aby ústavný súd vyslovil, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní porušené bolo, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov, zaplatiť jej finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a náhradu trov konania.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná. Vo vzťahu k základnému právu podľa ústavy a právu podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (porovnaj I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08, I. ÚS 455/2010).

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

9. Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 630/2013), prípadne ak argumenty sťažovateľky v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

10. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd spôsobil prieťahy v konaní od 21. februára 2014, keď sťažovateľka doručila vyjadrenie k podanému odporu, až do 19. novembra 2014, keď okresný súd nepriznal odporcovi oslobodenie od súdneho poplatku za odpor, a potom aj neskôr v trvaní troch mesiacov až do podania sťažnosti ústavnému súdu (11. marec 2015) tým, že vo veci samej nekonal a bol ďalej nečinný.

11. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania veci z obsahu sťažnosti a pripojených listín a dopytom na okresnom súde zistil, že argumenty sťažovateľky sú zatiaľ neopodstatnené jednak preto, že v čase podania sťažnosti okresný súd nemohol už spôsobovať žiadne prieťahy v konaní (21. januára 2015 zaslal spis Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní odporcu proti rozhodnutiu o vyrubení súdneho poplatku za

odpor, ktoré okresný súd vydal 31. marca 2014), a tiež preto, že v dôsledku tohto rozhodnutia podal odporca odvolanie 28. apríla 2014, v ktorom požiadal aj o oslobodenie od platenia súdneho poplatku, a okresný súd uznesením z 26. mája 2014 vyzval odporcu na doplnenie návrhu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov o jeho majetkové pomery (doplnil ich 12. júna 2014).

12. Z uvedeného vyplýva, že aj keď bol okresný súd v posudzovanej veci nečinný viac ako 5 mesiacov (od 12. júna 2014 do 19. novembra 2014), uvedená skutočnosť sama osebe nie je ešte relevantným dôvodom konštatovania zbytočných prieťahov v konaní pred okresným súdom, ak navyše od 21. januára 2015 sa spis nachádza na nadriadenom súde, ktorý rozhoduje o odvolaní odporcu. V zásade preto uvedené argumenty sťažovateľky nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prieťahov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali zásah ústavného súdu. Z jeho stabilizovanej judikatúry tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08), alebo ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, ešte sama osebe nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Navyše, na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01), čo sa však v prípade sťažovateľky zatiaľ nepotvrdilo.

13. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tomto čase ako zjavne neopodstatnenú a po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015

